

הצליל הנכוון

נחוות ממחברת 'נחוותן' והפכו אותם לפעמוניים. בהצגה הזמיר חיפשנו המון זמן את הקול של הזמיר האמתי, הטבעי. נדנו בין בניו אוקריינות עד שמצאננו את הצליל. זאת כל החוכמה, להרגיש את הצליל הנכון..."

תזמורת הצעזועים

"גיבורת ההצגה אבא טרף נמר יוצאת להרפתקה בעולם דמיוני שהוא יוצרת מחפצים יומיומיים. כדי להתאים את עצמי לגיבורה הקטנה, יצרתי מוסיקה מצצעעים, כלי נגינה ביכאלו', לא אמיתיים. השתמשתי בקסילופוני צעצוע מעין וממתכת, במשרוקיות שונות, בנבל קטנטן, במנدولינה ועירה, ואפילה באקדח צעצוע בעל ארבעה צלילים שונים. השתמשתי בשני אקדחים (בשביל אפקט הסטריאו) כדי ללוות את דמותו החלילית של 'איש הירח'. הגברתי את צלילייהם בעזרת מיקרופון והוספתי להם הדר גדול וmphaid. אבל הילדים לא פחדו. הם הרי רואו אותו מגן בצעזועים פשוטים גם הם יכולים להפעיל.

"המוסיקה באבא טרף נמר נצמדה לקו הרגשי של ההתרחשות. הצליל לא התקיים רק ברקע או במעברים. עקבי אחרי דקויות הקול והتنועה של הדמויות כמו

פסנתרן שעוקב אחרי זמר. לעיתים הייתה חזק מדי, לעיתים איחרתי או שלא הייתה מספיק רגish, אבל זה היה האידיאל שלי: לחת לכל מילה ותנוועה את הדגש הנכוון בעורת סימני פיסוק מוסיקליים: סימני קריאה ושאללה, פסיקים ונקודות, "תזמורת הצעוזעים היהת קלילה והומוריסטית, היא הבליטה את המשמעות, והכי חשוב – היא תמכה בගירות ההציגה ונתנה נפח ותוקף לעולם הדמיוני שבנהה. הצליל הקיף את התתרחשות במין בוועה תיאטרלית. הכל הרגיש גדול יותר ודרמטי יותר. בלי המוסיקה הציגה הייתה חשופה". (לימים הוחלפה תזמורת הצעוזעים של הציגה במוסיקה מוקלטת. עוד על אבא טרף נمر בthanתת "כל דבר יכול להיות בובה" המוקדשת לתיאטרון חפצים, ובthanתת "עולם קטן").

בלט הציופורים

הציגה אגדת הדוכיפת על פי אגדת-עם ערבית בעיבודו של ביאליק, מספרת כיצד הצללו ציפורים הדוכיפת את המלך שלמה. בתמורה הגשים שלמה את משאלתן והעניק להן כתרי זבב. הצידים שחמדו את הזבב הרגו אותו באכזריות. לבסוף החליף שלמה את כתרי הזבב בכתירים פשוטים מנוצחות. תפארות הציגה הייתה פשוטה: דיוונה מדברית צהובה על רקע כחול. מעליה, בתוכה, מסביבה – הופיעו הציופורים, ריחפו, נעלמו וחזרו, הצללו על שלמה והשיבו את רוחו, עמדו בתור לכתירים, נקטלו בידי ציד... התתרחשות הייתה כמעט מופשטת; בלט גדול של ציפורים בכל מיני צירופים, מקצבים, תבניות.

"תזמורת קטנה של ארבעה עד שישה גגנים", אומר אלן, "יכלה לחת להציג את הנפה הדרוש, אבל זו הייתה הוצאה גדולה מדי בשביבנו, אחרי הכל היינו צריכים להתרפנס. חיפשתי דרך ליצור אפקט דומה, והגעתי למ'Connor, כל' הקשה'. זה היה מין מחשב קטן בן שש עשר מקשים, שאפשר לתוכנתו לתוכנו ציללים. עליינה ודפנה (עפרון), הבובנאיות, עבדו על הכוריאוגרפיה של הציופורים. הן

צילמו את עצמן בווידאו ואני התבוננתי בצילומים שוב ושוב וחיפשתי את צירופי הצלילים שישלימו את הcoresografia. אפילו מצאתי שיטה לכתוב את 'תווי' ההציג בעזרת צירופים של מספרים ואותיות. אחר כך היינו עובדים על השילוב בין המוסיקה לתנועה.

"צלילי התיפוף, החצוצרות, האורגן, וציוויל היציפורים שהכנתנו יצרו אשליה של נגנים רבים. עקבתי אחר תנועת היציפורים וצבעתי אותה בצליל, במנגינה, צבעתי את חלל ההציג כמו צייר. הקומפוזיציה שיצרתי הייתה מאורגנת מאד, כמעט מתמטית, קצת כמו ב'פטר והזאב' של פרוקופיيف, עם נושאים מוסיקליים חוזרים למלך שלו, לציפורים, לשמש, לציפורים. חלק מן הנושאים התפתחו במהלך ההציג: המנגינה העליוה והחגיגית של יוותה את קבלת כתרי הזהב, התעוזה במצעד האבל שבו ויתרו היציפורים על האתרים. זה הדגיש את הקשר בין האושר לאסון, ההציג הייתה כמעט ללא מיlim. המוסיקה החליפה את הדיבור. היא יצירה אווירה וקצב, ובעיקר נשאה את הריקוד. הבחירה במכונה הוכיחה את עצמה. הצליל מילא את העולם עד לשורה האחורונה, אבל לא אהבתית את האיכות שלו. הוא היה קדר, מות, מקובע, בנייגוד לציליל החיים של כלאי אקוסטי". (עוד על אגדת הדוכיפת בתקנה הבאה.)

מוסיקה מתחנית

"הציג (למבוגרים) משחקי מלחמה הייתה סדרה של שלוש עשרה תמנונות שכל אחת מהן תיארה קונגפליקט שמתפתח וחותך ללחמה. החל משני תרגנולי פח שרבים על גרגירים, דרך שני אבירים שמשתקים שח וווצאים לדו-קרב, ועד מאבק בין צבאות שלמים שמסתפים בחורבן. ההציג כילה עוצבה מפח: הבובות, החפצים, שרינווי האבירים ואפילו כלי הנגינה. לא פשוט ללוות הציג שלמה בצלילים (המוגבלים למדוי, יש להודות) של הפת. אבל האחדות של הצליל והחומר הייתה נוכנה להציג. סוכת הברזל שבניתה בצד הציג הייתה מלאה בכל פח ומתחת. הקפתי את עצמי

בגונגים מmagic שפיצה, פעמוני רוח מצינורות מתכת, תופים מג'ריינים עתיקים ושרשראות ברזול. השתמשתי גם בכלים מיתר בדואי עם תיבת תהודה מאולתרת מפחית של שמן מכוניות. מילאתי את הפחתה במים שננתנו לצליל גוּן מיוחד. הציגה מסתimated בהרים המוחלט שאחרי כל המלחמות. מהו הצליל של הבוקר שאחרי הקרב הסופי? חיפשתי אפקט מיוחד, צליל שעוד לא קיים, צליל שנוצר אחרי שכל הכלים המוכרים נהרסו. נדמה היה לי שראיתי פעם כל' כזה אצל גגן רחוב בבודפשטן. ניסיתי לשחרור אותו מהזיכרונות: לקחת תחתי חתיכת פח ענקית ותליתי אותה על מסגרת בעזרת שרשראות ברזול. למרכזזה חיבורתי מיתר של צ'ילו המוגבה על ידי גשר עץ של גיטרה בס. שרשותה נספהת חיבורה את הפח לדוושת עץ. כאשר דרכתי על הדוישה, היא קופפה את הפח ושינה את המתח של המיתר. הייתה דורך עליה זמן שנייגנתי על המיתר בקשת של צ'ילו, והאויר היה מתמלא בצלילים עיליים; מין צליל מטורף שגאה בחשיכה וכאיילו הציף את הבמה מכל העברים. זה נשמע כמו שירה של עשרים לווייתנים, אי אפשר היה לדעת מאיפה זה בא. ואו על האור על הבלגן וההרס. זה היה מאד מרשימים. אנשים היו באים אהורי הציגה לראות מה הפיק את הצליל".

יוסף: ועכשו לכבוד התנהנה המוסיקלית אני אngeן לכם

שיר יפה בחליל שלי. (מנסה לנגן, לא יוצא צליל...)

מציז בחליל מצד אחד, לא רואה כלום. מציז מצד

שני ולא רואה כלום. מתפללא...) רוני: הצליל ריק!

רוני: הצליל אמר לחיות ריק.

יוסף: (מנסה לנגן שוב, ללא הצלחה...) הצליל הזה לא

טוב! אין בו צלילים!

רוני: יוסף, אני לא חושבת שזו הסיבה שהצליל לא מנגן לך.

יוסף: למה לא?... טוב, לא חשוב. אל תסבiri לי. אני

ANGEן לכם בקסילופון. שמעת איך אני מנגן יפה?!

רוני: אתה?...

מרסלו פילבסקי

מרסלו, גיטריסט קלסי במקור, למד הלחנה וניצוח בארגנטינה. מאז שעלה לארץ ב-1989 הוא כותב מוסיקה לטלויזיה, לתיאטרון ולתיאטרון בובות, ומלמד, בין השאר, בבית הספר לתיאטרון חזותי.

"כאשר אני רואה בובה, איפילו בובות חפץ או ניר, אני כל כך מאמין בה ומשוכנע שהיא חייה, שאני לא כותב לה מוסיקה מיוחדת כבובה. אני רואה בה שחקן לכל דבר. אני אוהב ליצור מתח בעוזרת המוסיקה. בדרך כלל אני מתחבר להתרחשויות הדרמטיות או לתנועה, למשהו שקרה. אני מחפש ניגודים, פעולה, מתח והרפיה. החומר הפלסטי פחות מדבר אליו, הוא לא נותן לי השראה."

שפות מוסיקליות

"המוסיקה יכולה לתמוך בנקודת המבט של הדמיות. ההצגה מלאה היציפות (מאט מרימים ולצברג וציפור פרומקין) מסופרת מנקודת המבט של ילד קטן. רציתי ליצור מוסיקה שנשמעת כאילו הילד מגן אותה, הילד שלא יודע לנגן, שידוףק' על הקלידים עם כל כף היד ואיפילו עם הזרוע כולה. לא על קלידיםבודדים אלא על כמה צלילים בבה אחת. עשתי מחקר קטן. התבוננתי בילדים שלי מנוגנים, הקלטה אותם ואחר כך ניסיתי מחדש, ליצור שפה מוסיקלית מעבר למה שהילד יכול לעשות. בסופה של דבר הגישה שלי נדחתה על ידי היוצרים. הן העדיפו שירים בשפה מוסיקלית רגילה. אבל עברוי זה נשאר ניסיון מעניין..."

"אני אוהב חיסכון באמצעותם, לבנות עולם שלם מתוך חומר גלם מוגבל. זה יותר מעניין אותי מאשר להשתמש בשפה של חומרים. בפועל (הציג שנווצה בשיעור של רוני בבית הספר לתיאטרון חזותי), עורתني לתלמידים לדגום קולות, נשימות וקטעי זمرة. עיבדנו אותם במחשב לפסקול משונה, מוסיקה ספק אנושית ספק לא אנושית שמתאימה לסיפור על אדם שמכרד את נשמתו לשטן".